

Садик-паші було розгромлено при облозі Плевни росіянами в 1877 р. На цьому історія козацько-османських відносин закінчилася [1].

Список використаних джерел:

1. Полюхович Д. Від Сагайдачного до Чайковського. Як козаки з турками воювали і дружили. URL: https://www.dsnews.ua/ukr/vlast_deneg/ot-sagaydachnogo-do-chaykovskogo-kak-kazaki-s-turkami-voevali-i-druzili-31052021-424753

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-281-7-48>

Рябушкіна О. В.

*студентка 3-го курсу спеціальності «Міжнародні відносини,
суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет біоресурсів і природокористування України
Науковий керівник:*

Асатуров С. К.

*доцент кафедри міжнародних відносин і суспільних наук,
Національний університет біоресурсів і природокористування України*

ТЕРОР – КЛЮЧОВИЙ ЗАСІБ ПОЛІТИКИ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

«Терор – це здебільшого марні жорстокості, які здійснюються для власного заспокоєння людьми, які самі відчувають страх. Я переконаний, що вина за терор падає майже виключно на переляканих, що виставляють себе патріотами буржуа, на страху, що роблять, у штани міщан і прохвостів, що обробляють свої справи при терорі», – Ф. Енгельс [1].

Причинами терору є велика кількість аспектів та процесів у державі, до основних можемо віднести:

– Прагнення державного центру здобути усю йому можливу повноту влади як всередині держави, так і за її кордонами. Прикладами можуть слугувати вбивства державних діячів, шантаж та маніпуляції, втручання у внутрішню політику інших держав.

– Брак демократії. Відомими прикладами є Ірак, Пакістан та Росія, у яких народ «загалом» має лише частину демократичних свобод.

– Бідність. Тут важливо зазначити, що головною виступає не тільки матеріальна бідність, а й духовна. Вона не є визначальною, але відіграє роль у становленні терористичного режиму країни.

– Нечітка політика виступає провідним чинником, оскільки уряд не встановлює чіткого контролю та оперативного реагування на місцях.

Розглядаючи Російську Федерацію, маємо усі вище перелічені ознаки. Після розпаду Радянського Союзу РФ опинилась у скрутній економічній, геополітичній та соціальній ситуації, що дало їй підґрунтя для формування «силових методів» за для повернення під свій контроль Центральної Азії, Кавказького регіону та Східної Європи.

Використовуючи міжетнічні та релігійні конфлікти на теренах незалежних країн таких як Молдова, Грузія, Вірменія, Азербайджан – Москва почала втручатися у них за допомогою військового та політико-психологічного терору, що у подальшому призводило до створення нових гарячих точок і затяжних конфліктів [5]. Одним із провідних видів шантажу є сепаратистські рухи «за самовизначення нації», сутністю яких є дестабілізація і дезінформація всередині держави та серед населення. Особливо даний тип терору відчувається у слабзорозвинених державах, де державна влада є слабкою та не має значного впливу.

Відомим прикладом є війна 2014 року на теренах України, запорукою якої стала дестабілізація та послаблення органів управління за допомогою встановлення влади проросійського президента В. Ф. Януковича, та введення спеціальних підрозділів і сепаратистських рухів на територія Донецької, Луганської областей, а також автономної республіки Крим під гаслами: «Війну російській мові оголошують не лише печерні русофоби, а це ми теж спостерігаємо, це не секрет, різного роду маргінали активно та агресивно працюють, агресивні націоналісти, на жаль, у деяких країнах це стає цілком офіційною державною політикою», – промовляв Путін, а також про те, що найбільш жорстку політику щодо російської мови та населення проводять в Україні. У травні в країні було ухвалено закон «Про забезпечення функціонування української мови як державної», який передбачає використання виключно української мови майже у всіх сферах життя [2]. За словами Москви, це принижує російськомовне населення України та їх свободи.

Другим прикладом маніпуляцій є інформаційний терор який набув свого активного поширення ще у 90-х роках. Він представляє собою викривлену інформацію, яка у подальшому поглиблюється у внутрішньополітичній думці громадян. Це призводить до суспільної напруги та страху, виникненню кризових ситуацій та формує необхідну для ворога політичну думку у соціумі [4].

Ще одним не малозначущим видом психологічного та військово-політичного тиску є ядерний терор, який запатентував себе ще за часів Карибської кризи, і активно використовується у війні з Україною у 2022 році. Використання цього тиску може засвідчувати, що держава яка його

використовує має слабкий розвиток ведення дипломатичного діалогу та потенціал у веденні зовнішньої політики [3]. Також на пострадянському просторі Росія вдавалась до нелегального продажу зброї, замахам на вбивство державних і політичних діячів, створенню та підтримки загонів найманців.

З усього вище зазначеного можемо зробити висновки, що після розпаду Радянського Союзу, Російська федерація з перших днів проголошення незалежних держав має на меті поновити свою гегемонію за допомогою вдавання до різних видів маніпуляцій, тиску та терору, що у подальшому призвело до утворення нових гарячих точок та військово-політичних конфліктів на теренах незалежних держав. Усім цим РФ намагається прикрити свої слабкі внутрішні та зовнішньополітичні сторони.

Список використаних джерел:

1. Інститут марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, В. І. Ленін. Конспект «Переписки К. Маркса і Ф. Енгельса 1844-1883 рр..». Видання друге, видавництво політичної літератури. Москва. 1960.
2. «Пещерные русофобы»: кто объявил войну русскому языку. Газета.ru. 2019. URL: https://www.gazeta.ru/politics/2019/11/05_a_12796586.shtml?updated (дата звернення 16. 11. 2022)
3. Российское государство: вчера, сегодня, завтра /под ред. И.М. Клямкина. – М.; Новое из-во, 2008 – с. 624.
4. Телешун С. О. Сучасний тероризм: українські реалії. політ. управління. 2005. URL : <http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi> (дата звернення: 15. 11.2022).
5. James Hughes, ред. (2002). Ethnicity and Territory in the Former Soviet Union: Regions in conflict. Routledge Ed. ISBN 0-7146-5226-1.